

gemaks ei püa õppetada, ütlesid mõningad: „Ei oska keelt“ eht „Ei olle aega.“ Teised räkisid jälle: „Mis meie õppetus Hottentotlastele ullaataks, kui wanast pärmitud kombest ei raati lahkuda.“ Mitto andis koolmeistrile ja kirriko õppetajatele sünds, miks nemad rahva mõistuse piiri latemale ei püa ajada, ja wie peatükfile kuendamat jure ei lissa, mis õppetaiks: kudda inimene oma terwist peab varjama. Kõige rohkemine lõhna anti igalt poolt waese Kalendritegijale; mis ta mehhike seal laimu piddi kuulma, sedda ei olleks walge märra joudnud ärra weddada, fest olleks Jaan Juriksoni kõrb runale peaaego foorma sanud! — Seal ütteldi: „Teie tete ümmargused friipsud ja wirud Kalendrisse, kuid rändawad-tähhed väikeste ümber jooksewad ja annate muid — tühhi teab? — mis surisugugi tarkuse õppetuusi, et mõnel pā luggedes kui westi rattas ümber käib; agga, paikene! wadake ennemine ülle nina jalqade ette mahha: siis leiate lonkawat asia iggas sohhas, kus jures paljo fibbadamast kohhendamisi tarvis lähheks, kui taewa-tähtede seas.“

Wata, armas luggeja, kui sähherdust laimu igalt poolt kõrva kostab, — inimene ei olle pu-tük, waid üks soea werrega lodud lomoke — seal lähheb meel aigeks ja süddu paistuma. Agga kui mele-pahhanduse tusk möda lähheb, siis tulleb aeg, kus külmemaa werre ja seggamata filmaga luggu läbbi akrame katsuma. Nõnda teggin mina. Siin tahhan teile awalikult tunnistada, kudda asia leidün ja mis targemate käest selle pärast õppisin.

Töösi on ja ei tohhi feddagil sedda walleks panna, et kõhhu-többi ifka enamist fest töuseb, kui inimese soe, iggitsew kehha äkkitselt külmaiks angub. Inimesed, kes igglise kehhaga niiske ma peale puhfama eitid, tundsid üllesätkades kõhus näppista-mist, eht liikmed ollid rammad ja külma warrisenid.

pus peale. Teised kaebasid uimase pā eht ofsele pöritamise ülle, ja ütlesid sõgi-issu ärra lõppema. Mõningal olli ni kange külma rabbandus, kui olleks wanha hal eht külmtöbbi tullemas olnud; siis tulli pallaw ja kange jogi jänu; wimaks suur fissimine wallu nabba ümber ja kõht läts wallale. Selle peale alkasid — kord warremine, kord iljemine — rasked wääitused käima, mis kõige enam riistluid ja päärtatis-soolt piinasid, kus suur pallaw ja kange pakkitus oolid, et mõningad willetsad lomad otsego tulles kissendasid ja ussi kombel maas wingerdasid. Eht kül fibbedad wääitused inimest saggedast oma asjale sundisid mine-ma, siiski ei tulnud suremat wälja, kui nattoke werrist lägga, eht selget werd, kus sees walwakad tükkid kui solikate kabe oolid; teine kord näitas lägga enam rohheline otsego lojuksel nore rohhu aequal. Mitmel käisid wägga wallusad tühjad wäätimised, agga ei tulnud mitte piiskagi taggart wälja. — Öhtul ja ööd wasto läts wallu iggalühel rängemaks, pallaw ja jano raskemaks. Kange wallu pöritis ofsele ja mõned nõrgemad minnestasid wallo fätte ärra. — Agga miks ma siin furwa luggu foliedat pilti piikkemalt teile malin? Kül need willetsad, kes mullo sunwel többe küsits wingerdasid ja esloga peasid, teile sedda asia wöiwad selletada, kust nähha sate, et töt räkis! Kõhhu-többi on üks wägga fibbe Jumala wits, isseärranis siis, kui ta surma toob.

On többi forra inimese küllas täielikult jassule sanud, siis kostab ta ifka näädala pāwad eht kaks, teinekord ka kolm ja nelli näädalat, kui aigeid olelikult ja forra pärast ei sadud rawwitsetud. Paljo lõppeb, paraku Jumal! furja többe fätte, kudda minewal sunwel mitmes sohhas nähha ja kuulda olli, kus wanad ja lapsed kui kärblased mulda wariisid. Olli többi wägga raske, siis lõppetas ello jubba